

A világ vége...

No, vót eccer egy ember, meg annak egy asszonya, oszt ez az ember eccercsak fogta a kislejcséjít, reáaggatott egy tarisznyát a jobbikbul, felszerszámozta a kamarábul aztat szalonnával, kinyérvel, kis borval es, oszt világgá ment. Azaz, csak ment vóna, ha tutta vóna, merre van a világ! Mer ahogy körbenézett, csak a Novák András kaszálóját látta maga előtt, meg az Oroszi Ferkó szántóját a szilvafájjal egyetembe. Ott ugattak rajt a kutyái es, oszt azoktul való félelmibe, vagy a fene se tuggya mér, hát elindult valamerre. Arra. Az orra után. Nem bírt mán az asszonyval. Azér. No, gondolta, majcsak megmutassa annak a nagyszájú asszonnak, hogy hollakik az úristen, ha ember nincs a háznál! Vágja mosmán magának a fát, meg abrakolja a marhákot az istállóba, de étesse a kocát es az ólba egyedül, meg javiccsa a zárat, ha nem nyílik. Ű mán effélét nem téssen, tántán csak, ha reakényszerül! Hát! No, ment, mendegélt, oszt ahogy elhatta a faluja határát napnyugot irányába, hát egy irdatlan nagy legelő került az uttyába. Ahogy megy, mendegél, hát marhákot látott azon a legelőn, de egy ember se őrizte azokat a marhákot, csak úgy magikba falatozták a jóízű füvecskét. Szóval, sehon se látta a gulyást, hát mán csak úgy magátul es elkezdte hajkurászni azokat a marhákot. Öszvefele. Hogy aszonygya, tülled te, eriggycsak Mancsi, hóha Juci, hajhahóóó! No, hogy mit akart a hajkurászással, aztat csak ű tutta, de tán még ű se. Ahogy kajabál, eccercsak tán a föld alól, elésírült a gulyás. No, te ecceri ember, olyan jól térítetted a marhájimot, hogy felfogadnálak én magam mellé, ha eljönnél. Három nap a világ, negyedik a számadás, hát csapj a tenyerembe, oszt kezdheted a munkát, nékem haza kell ugranom az asszonyhoz egy kicsikét! Belecsapott az ecceri ember annak a gulyásnak a tenyeribe, pedig aztat se tutta, ki fija bornya, de mán csakcsak elege vót a világgámenésbül, hát azért es. Terelgette, etetgette, őrizgette a marhákot három kerek napig, oszt a negyedik nap reggelén újfent elősírül a gulyás. No, te ecceri ember, látom, jól végezted a munkádot, mongyadcsak, hát mér kellett neked világgá menned? He? Hát mit es mondhatott vóna az ecceri ember, hogy es mondhatta vóna el, hogy űvele a felesége, mint a kutyával, hogy csak odaki pipázhatott a pitvarba, hogy csak eccer ihatott egy nap, akkor es csak háromcentet meg egy pohár bort, hát kitanálta, aztat mongya, hogy kincset megyen keresni. No, te ecceri ember, hát ha kincset mégysz keresni, itten van a szógálatodér ez a darutoll. Eztet ha a kalapod karimájába biggyeszted, olyan, de olyan forgószél kerekedik, hogy akármerre vagy es, hazaviszen tégedet! Vidd, ez a fizeccség! No, megyen csak, megyen a mi ecceri emberünk, oszt ahogy halad, hát mán kituggya hanyadik falura járt az otthonátul, hát látott egy órijási rakás fát, de csak úgy összvedobálva, úgy álltak azok a hasábok, akár az asszonya kontya felkeléskor. Hámán csak nem nézhette, hogy ilyen összevisszaság legyen, a világba mán csak rendnek kell lenni, hát hozzákezdett, hogy összevapakolja glédába azokat a fákat. Oszt el es kezdte. Rakta a fát, rakta, de mán csak feltűnt néki, hogy ezeknek sincs gazdájuk, akár az előbb a marháknak. Azér csak rakta. Ahogy rakja, eccercsak elésírül egy favágó. No, te ember, de jó,

hogy erre jártál, hát nékem eztet a fát három nap alatt össze kell, hogy rakjam glédába, de nincsen nékem arra időm, mer mennék haza az asszonypajtáshoz egy kicsinyég, hát felfogadlak én tégedet erre a munkára. Mikor visszajövök, megkapod a fizecsséget es. No, pakolta a mi emberünk derekasan a fát, össze es pakolódott az olyan szép glédába, hogy öröm vót arra nézni es, hátmég a gazdájának lenni! No, a negyedik nap reggelén ott es vót a favágó. Meg vót elégedve a munkával, oszt ki es fizette vón a mi emberünket, de előtte mán csakcsak rákérdezt, ugyan, mongya mán el, mivégbül járja a világot? Mit es mondhatott vóna a mi emberünk, tán aztat, hogy mindennap csak pityóka van a háznál, hogy este meg csak csupor tejvel rágja az üres kinyeret? Hát eztet mán mégse mondhatta, hát újfent aztat hazudta, hogy kincset megyen keresni. No, ha kincser mész, itten van ez a faháncs, ha eztet kidobod a kertedbe, azon minutumba meglesz a téli tüzelőd, kerítésed, mindened, mi fábul való vóna. Hát eriggy, ez a fizeccség! Azzal ment tovább a mi emberünk. Ahogy megy, mendegél, hát előtalál egy magtárat. De az es csak úgy, gazda nélkül állt, pedig milyen szépen elé vót borogatva a búza, hajják! No, hozzá es látott, hogy bélapátolja aztat a búzát a fedett helyre, nehogy megázta a búza az isten fellege. Ahogy lapátol, eccercsak elésírül egy gazdaféle, oszt mongya néki. No, te ecceri ember, de jó, hogy errefelé vetett a jóisten, mer felfogadnálak, hogy bélapátold eztet a búzát, nékem nincs időm, mer haza kell menynek a feleségemhe egy kicsinykét. Három nap, oszt itt vagyok, negyedik nap elszámolunk. No, tette es a dógát az ecceri ember, bé es lapátolódott az a búza, úgy, ahogy kell. No, negyedik nap reggelén jön ám a gazdaember, oszt lássa ám, bé van a búza takarva, hát igencsak meg vót elégedve. De mán a fizetés előtt csakcsak kifaggatta a mi emberünket, hogyhát mér es járja a kerek világot. Mit es mondhatott vóna a mi emberünk, tán aztat, hogy mindég csak a trágyahordó csizmája van a lábán, hogy mindég csak a fótos gatyája az ülettyén? Mán aztat csak nem mondhatta, hát ennek es aztat monta, hogy kincset megyen keresni. No, te ecceri ember, hát, ha kincset keresel, itten van ez a búzaszem, ha elveted a földedbe, olyan gazdagságod leszen, mint másnak se a környéken. Hát ez a fizeccség, mosmán csak eriggy! No, ment, mendegélt a mi emberünk, de mán csak úgy epekedett az asszony után, mint a láncos kutya a szaladásra, meg az igazat megmondva, a saját ágya es hijányzott mán néki, de nagyon. Hát fogta magát, oszt a kalapja karimája mögé gyugta a darutollat. Várt, várt, hogy mi leszen, oszt nem lett semmi. Se szél, se fuvallat, semmi, de semmi, az égadta egy világon! No, de rászédett ez a gaz gulyás, verném széjjel a száját néki! Hát eztet érdemeltem én a munkámér tülle? Kidühöngte magát, oszt azzal a saját lábán elindult visszafele. Ment, mendegélt, oszt ahogy hazaért, hát mán várta az asszony. Annak es hijányzott mán az ember, mer alig bírt az állatokval, meg nem szeretett a se egyedül, abba a nagy ágyba. No, merre járt kend, kérdezte, oszt mér ment világgá, mongya csak nékem! Hát a mi emberünk elmondta vót, hogy mér. Elmondta a pipát, a pályinkát, a pityókát, az üres kenyeret, a szaros csizmát, meg a fótos gatyát es, de mosmán minden másképp leszen, te asszony, mer kaptam én a munkámér két kincset es. A harmadikrul nem szólott, kicsit szégyellette, hogy által lett verve istenessen! Azzal fogta, oszt az udvarra hagyította a faháncsot, oszt várta, mi lesz. Hát semmi se nem lett most se. Elvetette a búzát es, oszt abbul se nem lett semmi. Hinnye, hogy azta kaporszakállú atyáúrstenit ezeknek a gazembereknek, hát így hálálták meg énnékem a munkámat?

De mán csak elcsitította az asszony, lássa kend, aztat a munkát itthon es elvégezhetette vóna a magájéba, nagyobb kincs a, akkor mán előrébb vónánk. Eztet tán megtanulhassa kend ebbül a világjárásbul, hogy az otthon a legrangosabb. Én meg fogadom, eztán jobban becsülöm magát es, meg a munkáját es, mert nem jó egyedül egyikőnknek se, az a jó, ha együtt vagyunk, mink ketten.

No, azóta élnek, ha meg nem haltak, oszt azóta kerek a világ arrafelé feléjük, oszt azóta nem kell eztet a kerekéget sohase körbejárni, mer elég, ha az ember a maga helyén elégedett. Hát tanulják meg ezt magik es, oszt ne szaladgájjanak annyit! Jónapot!

